

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԴՅԱՆ

Մնաս բարյավ

Առտու մը դեռ մթնշաղ՝
Կըծավալվեր շող ու շաղ,
Ծաղկանց մեջ քեզ տեսա ես,
Կըժպտեիր լուսնո պես:

Աչերդ սիրո ատրուշան,
Մատներդ էին գիրգ շուշան,
Այտերդ վարդի նոր թերթեր,
Նայվածքեդ ծներ նոր եթեր:

Միրոս թռա՛վ ոտքիդ տակ,
Միրեցի քեզ, իմս հրեշտակ...
Միրով եղան ձյուն մազեր,
Ըսին՝ կյանքը երազ էր:

Մինչդեռ դու չես սիրեր զիս,
Մ'իշխեր գոնե տկար սրտիս.
Ուր որ երթամ, դեմքդ ինձ հետ՝
Նայվածք չէ այդ... մահո՛ւ նետ:

Երբ անտառին խորըն նսեմ
Կերթամ լալ՝ լուռ մենաճեմ,
Դարձյալ հոն կըգտնես զիս,

Տերևներն կխոսիս:

Երբ առվակին եզերքը՝
Նրստիմ սփռվել իմ վերքը՝
Դարձյալ դու կըգտնես զիս,
Այլաց մեջն կժպտիս:

Երբ լեռները կըփախչիմ,
Որ շտեսնեսնեմ քեզ, հանգչիմ,
Հողմոյն մեջն կըխոսիս,
Թե՛ դու բնավ չես սիրեր զիս:

Լուսնի լույսով գիշերը
Երբ ցողն իմ աչերը,
Դարձյալ դու կըգտնես զիս,
Աստղերուն մեջ կըժպտիս:

Իսկ գերեզման երբ մտնեմ,
Քեզ հոն պիտի չգտնեմ...
Մնաս բարյա՛վ... հայուհիս,
Անգո՛ւթ, արցունք մ'ալ չունիս: